

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 191/2017-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom doc. JUDr. Kristiánom Csachom, PhD., LL.M., Žižkova 39, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 19 ods. 2 a 3 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžo 72/2015 z 1. marca 2016, sp. zn. 5 Sžhpu 2/2014 z 28. apríla 2016 a sp. zn. 5 Sžo 75/2015 z 29. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 23. mája 2016, 1. augusta 2016 a 30. septembra 2016 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia

jej základných práv podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 19 ods. 2 a 3 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžo 72/2015 z 1. marca 2016, sp. zn. 5 Sžhu 2/2014 z 28. apríla 2016 a sp. zn. 5 Sžo 75/2015 z 29. júna 2016 (ďalej len „napadnuté rozsudky“).

2. Uvedené sťažnosti spolu skutkovo mimoriadne úzko súvisia, sú obsahovo takmer totožné a sťažovateľka v nich namieta porušenie identických základných práv podľa ústavy a práv podľa paktu a dohovoru. Ústavný súd preto v záujme hospodárnosti konania podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) uzneseniami sp. zn. PLs. ÚS 21/2016 a sp. zn. PLs. ÚS 23/2016 z 12. októbra 2016 tieto veci spojil na spoločné konanie.

3. Z obsahu sťažností a ich príloh vyplýva, že sťažovateľka podala na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky (ďalej len „protimonopolný úrad“) viacero žiadostí, ktorými sa domáhala sprístupnenia informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobodnom prístupe k informáciám). Išlo o informácie v súvislosti s kontrolou a prešetrovaním podľa zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane hospodárskej súťaže). Protimonopolný úrad žiadostiam sťažovateľky nevyhovel. Proti rozhodnutiam protimonopolného úradu podala sťažovateľka rozklad, ktorý bol predsedom protimonopolného úradu tiež zamietnutý. Sťažovateľka sa následne obrátila so žalobami na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Žaloby sťažovateľky boli zamietnuté, preto podala na najvyššom súde proti rozhodnutiam krajského súdu odvolania.

Najvyšší súd sa s odôvodnením krajského súdu stotožnil (v zmysle § 219 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov; ďalej len „OSP“) a osvojil si jeho argumentáciu, preto napadnutými rozsudkami potvrdil rozsudky krajského súdu.

4. Dôvodom odmietnutia sprístupnenia informácií bol výklad § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám, na základe ktorého požadované informácie sťažovateľke neboli poskytnuté. Sťažovateľka v sťažnostnej argumentácii namieta ústavne nekonformný výklad tohto ustanovenia a absenciu uspokojivého vysporiadania sa s jej otázkou, či protimonopolný úrad v danom prípade vykonával kontrolu, resp. dohľad v zmysle § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Na zodpovedanie tejto otázky bolo potrebné podľa sťažovateľky posúdiť, akú činnosť v skutočnosti protimonopolný úrad pri kontrole koncentrácie či pri prešetrovaní podľa zákona o ochrane hospodárskej súťaže vykonáva. Podľa sťažovateľky sa činnosť protimonopolného úradu pri výkone tejto činnosti neodlišuje od výkonu bežných správnych kompetencií ostatných správnych orgánov, a preto nespadá pod režim § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

5. Sťažovateľka v petitoch sťažností navrhuje, aby ústavný súd v nálezoach vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 19 ods. 2 a 3 paktu, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu. Sťažovateľka tiež požaduje, aby ústavný súd napadnuté rozsudky najvyššieho súdu zrušil a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda

vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

7. Sťažovateľka v sťažnostiach namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom na informácie podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 ústavy, práva vyhľadávať informácie podľa čl. 19 ods. 2 a 3 paktu, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s právom prijímať informácie podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu. Sťažovateľka s týmito rozhodnutiami nesúhlasí a vyčíta nedostatočné vysporiadanie sa s jej argumentmi, ako aj výklad ustanovenia § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ktorý je podľa nej príliš formalistický, a preto ústavne nekonformný.

8. Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu...

Podľa čl. 26 ods. 4 ústavy sloboda prejavu a právo na vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice... Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Podľa čl. 19 ods. 2 a 3 paktu každý má právo na slobodu prejavu; toto právo zahŕňa slobodu vyhľadávať, prijímať a rozširovať informácie a myšlienky každého druhu, bez ohľadu na hranice, či už ústne, písomne alebo tlačou, prostredníctvom umenia alebo akýmkoľvek inými prostriedkami podľa vlastnej voľby. Užívanie týchto práv nesie so sebou osobitné povinnosti a zodpovednosť. Môže preto podliehať určitým obmedzeniam, tieto obmedzenia však budú len také, aké ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné na rešpektovanie práv alebo povesti iných, ako aj na ochranu národnej bezpečnosti alebo verejného poriadku alebo verejného zdravia alebo morálky.

9. Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

10. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali alebo v samotných rozhodnutiach, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

11. Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnuté rozsudky najvyššieho súdu a argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Podstatu sťažností tvoria dva okruhy námietok, ktorými sťažovateľka odôvodnila podané sťažnosti.

11.1 Sťažovateľka namieta „*nedostatočné a ústavne nekonformné*“ vysporiadanie sa s jej argumentom, že činnosť protimonopolného úradu pri kontrole koncentrácie či prešetrovaní podľa zákona o ochrane hospodárskej súťaže sa neodlišuje od výkonu bežných správnych kompetencií. Takáto činnosť preto nespadá pod výkon kontroly, dohľadu alebo dozoru v zmysle § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám. V tomto prípade preto neboli splnené podmienky pre nesprístupnenie požadovaných informácií.

Podľa § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom Verejnej moci podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o inom výsledku kontroly, dohľadu alebo dozoru, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy.

11.2 Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že najvyšší súd sa v napadnutých rozhodnutiach jasne, zrozumiteľne a korektne vysporiadal s posúdením činnosti vykonávanej protimonopolným úradom pri kontrole koncentrácie či prešetrovaní podľa zákona o ochrane hospodárskej súťaže. Najvyšší súd v odôvodnení poukázal na to, že sťažovateľka žiadala sprístupnenie informácií z konaní o kontrole koncentrácie a o šetreniach vykonaných protimonopolným úradom z dôvodu podozrenia z uzatvorenia dohôd obmedzujúcich súťaž. Najvyšší súd preto konzistentne dospel k záveru, že konanie protimonopolného úradu v týchto prípadoch napĺňalo podmienky v zmysle § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám, a preto úrad konal správne, keď požadované informácie sťažovateľke nesprístupnil. V tejto súvislosti poukazuje ústavný súd na svoj ustálený názor, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože tieto z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Otázku kontroly či dohľadu podľa zákona o ochrane hospodárskej súťaže posudzoval už krajský súd, ktorý rozhodoval o žalobách sťažovateľky. V tejto súvislosti bola korektne objasnená podstata kontroly koncentrácie či prešetrovania v prípade podozrenia z uzavretia dohody obmedzujúcej súťaž vykonávanej protimonopolným úradom. K tomuto argumentu sťažovateľky preto najvyšší súd a pred ním krajský súd zaujali jednoznačné stanovisko, a teda že činnosť protimonopolného úradu v daných prípadoch bola výkonom kontroly, dohľadu alebo dozoru v zmysle § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám a úrad konal správne, keď požadované informácie sťažovateľke nesprístupnil.

11.3 Sťažovateľka tiež namieta, že najvyšší súd dôsledne neposudzoval, či v okolnostiach danej veci nebolo prípustné aspoň čiastočné sprístupnenie požadovaných informácií v zmysle § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí však vyplýva, že najvyšší súd po vyhodnotení obsahu kontroly či dohľadu vykonávaného protimonopolným úradom dospel k záveru, že v okolnostiach daných konaní nebolo možné požadované informácie sprístupniť.

12. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu vecí a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutých rozsudkov v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Odôvodnenie napadnutých rozsudkov rozhodne nie je svojvoľné a obsahuje jasné a zrozumiteľné dôvody, ktoré ho viedli k odmietnutiu odvolaní sťažovateľky. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

13. Sťažovateľka tiež v sťažnostiach namieta, že napadnutými rozsudkami došlo k zásahu do jej práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 ústavy, práva vyhľadávať informácie podľa čl. 19 ods. 2 a 3 paktu a práva prijímať informácie podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru. Sťažovateľka v sťažnosti zdôrazňuje, že § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám vo svojej podstate predstavuje obmedzenie jej základného práva na informácie, a preto sa v konaní pred všeobecnými súdmi domáhala vykonania testu prípustnosti obmedzenia jej základného práva. V tejto súvislosti sa domáhala posúdenia toho, či obmedzenie jej základného práva na informácie (nesprístupnením požadovaných informácií, pozn.), ktoré síce bolo uložené zákonom o slobodnom prístupe k informáciám, predstavovalo opatrenie nevyhnutné na zabezpečenie ochranných cieľov podľa čl. 26 ods. 4 ústavy. Podľa sťažovateľky odmietnutie sprístupnenia požadovaných informácií neslúžilo ani dosiahnutiu účelu kontroly koncentrácií, resp. prešetrovania podľa zákona o ochrane hospodárskej súťaže, nebolo odôvodnené ani prípadným zásahom do práv subjektov pôsobiacich na trhu a nebol daný ani iný verejný záujem na odmietnutí ich sprístupnenia. Takéto posúdenie však vykonal spôsobom súladným s ústavou už krajský súd, ktorý rozhodoval o žalobách sťažovateľky. Krajský súd definoval, že odmietnutie sprístupnenia požadovaných informácií sledovalo legitímny cieľ, ktorým bolo jednak možné ohrozenie dosiahnutia účelu prebiehajúcej kontroly a tiež prípadný negatívny zásah do práv subjektov pôsobiacich na trhu, ktorý by

mohol nastať zverejnením informácií, ktoré boli v súvislosti vykonávanou kontrolou povinní protimonopolnému úradu poskytnúť. Najvyšší súd konštatoval správnosť právnych záverov krajského súdu, ktoré vytvárali dostatočné právne východiská pre rozhodnutie o žalobách sťažovateľky. Ústavný súd preto aj s ohľadom na už zmienený súvis medzi odôvodnením rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu nepovažuje postup najvyššieho súdu, ktorý sa stotožnil so závermi krajského súdu a v odôvodnení napadnutých rozsudkov sa obmedzil iba na doplnenie ich dôvodov, za svojvoľný či arbitrárny. Ústavný súd preto konštatuje, že najvyšší súd prihliadol a zhodnotil záujem sťažovateľky na sprístupnení požadovaných informácií vo vzťahu k potrebe ochrany spoločenského účelu, ktorým bolo dosiahnutie účelu kontroly a tiež ochrana práv kontrolovaných subjektov. Najvyšší súd sa tak ústavne súladným spôsobom vysporiadal s námietkami sťažovateľky.

14. Sťažovateľka poukazuje v sťažnosti na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 464/2010 z 10. novembra 2011. V okolnostiach však išlo o odlišnú situáciu, pretože sťažovateľ sa domáhal sprístupnenia informácií a výsledkov kontroly len z tej časti, ktoré sa týkali sťažovateľa a jeho majetkových práv. Sťažovateľka však v prejednávanej príhode požadovala informácie, ktoré poskytli tretie subjekty protimonopolnému úradu v súvislosti s výkonom kontroly či prešetrovaním. Závery uvedeného nálezu ústavného súdu preto nie je možné aplikovať na posudzovaný prípad sťažovateľky.

15. Keďže ústavný súd nezistil možnosť sťažovateľkou namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a ani porušenia jej základného práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 ústavy, práva vyhľadávať informácie podľa čl. 19 ods. 2 a 3 paktu a práva prijímať informácie podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu, sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

16. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2017